

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **UNICA TECHNOLOGIES akciová společnost**, se sídlem Novodvorská 803/82, Praha 4, zastoupená Mgr. Zuzanou Strakovou, advokátkou se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti: I) **AVIA Velká Plán s. r. o.**, se sídlem Malešické náměstí 79/3, Praha 10, II) **CETIN, a. s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 8. 2024, č. j. 30 A 43/2024 – 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 5. 2024, č. j. KUKHK-16856/UP/2023 (OS), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Pec pod Sněžkou (dále jen „stavební úřad“) ze dne 1. 3. 2023, č. j. SO-383/22-Ad. Výrokem I. posledně uvedeného

rozhodnutí stavební úřad k žádosti osoby zúčastněné na řízení I. (dále jen „*stavebník*“) vydal podle § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), společné povolení pro stavbu nazvanou „*Pec pod Sněžkou – Rekonstrukce penzionu A VIIA*“ na pozemcích st. č. 17 a parc. č. 74, 651/5 a XA v katastrálním území Pec pod Sněžkou (dále také „*stavba*“). Výrokem II. uvedeného rozhodnutí stavební úřad povolil podle § 8 odst. 6 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v období vegetačního klidu pokácení 1 ks smrku pichlavého rostoucího na pozemku parc. č. 74 v katastrálním území Pec pod Sněžkou a nakonec výrokem III. stanovil podmínky pro umístění a provedení stavby.

II. Řízení před krajským soudem

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 30. 8. 2024, č. j. 30 A 43/2024 – 69, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Nejprve krajský soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že se žalovaný dopustil procesní vady spočívající v porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Žalovaný podle žalobkyně postupoval nesprávně, jestliže po vydání nesouhlasného přezkumného závazného stanoviska Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 19. 6. 2023, č. j. KUKHK-17921/UP/2022 (VA) (dále jen „*nesouhlasné stanovisko*“), vyhověl stavebníkovi a vydal usnesení ze dne 3. 7. 2023, č. j. KUKHK-16856/UP/2023 (OS). Tímto usnesením žalovaný přerušil odvolací řízení, umožnil stavebníkovi upravit žádost a získat kladné závazné stanovisko, proti kterému se žalobkyně nemohla odvolat. Žalobkyně tvrdila, že s ohledem na nesouhlasné stanovisko měl žalovaný bez dalšího zrušit rozhodnutí stavebního úřadu, dokumentace ke společnému povolení měla být přepracována a měla být obstarána nová závazná stanoviska v prvním stupni.

[4] Krajský soud k tomu uvedl, že ačkoli výše popsany postup žalovaného není obvyklý, není ani nezákonný. Zdůraznil, že v nesouhlasném stanovisku je uvedeno, proč je změněn původní souhlas se stavbou na nesouhlas. Žalobkyně navíc mohla vznést námitky proti novému závaznému stanovisku (vydanému po úpravě žádosti) postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu, tedy vyjádřením se k podkladům rozhodnutí, nebo v žalobě. To neučinila, jen žalovanému vytýkala procesní postup, kterým na svých právech v konečném důsledku zkrácena nebyla.

[5] Nedůvodné byly podle krajského soudu i žalobní námitky, že stavba není v souladu s územním plánem Pece pod Sněžkou z důvodu nesprávného posouzení charakteru stavby (žalobkyně tvrdila, že jde o novostavbu, nikoli o rekonstrukci stávajícího penzionu, jak tvrdily správní orgány). Krajský soud poukázal na to, že žalovaný k závěru, že jde o rekonstrukci, dospěl na základě dokumentace ke stavbě, z podkladů předložených stavebníkem a zejména popisu stavby, doplněného do části „*B. Souhrnná technická zpráva*“. Z uvedených podkladů vyplývá, že 93,9 % stávajících obvodových konstrukcí v půdorysu rekonstruovaného 1. NP zůstalo zachováno, dispoziční řešení původní stavby je patrné a provedením přístavby na východní straně nemůže dojít k zániku stavby. Jedná se tedy o změnu dokončené stavby (v této souvislosti odkázal krajský soud na judikaturu správních soudů a Nejvyššího soudu, která se uvedenou problematikou zabývá).

III. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] První okruh kasačních námitek se týká porušení zásady dvojinstančnosti řízení žalovaným, který měl dle stěžovatelky s ohledem na nesouhlasné stanovisko rozhodnutí stavebního úřadu zrušit. Stěžovatelka závěry krajského soudu k této otázce považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

[8] Krajskému soudu vytýká, že nezohlednil úpravu dle § 149 odst. 6 správního řádu, podle níž má dojít k zamítnutí žádosti, pokud závazné stanovisko znemožňuje žádosti vyhovět. Současně stěžovatelka uvádí, že se nedomáhala zrušení prvostupňového závazného stanoviska, jak tvrdil krajský soud, ale požadovala zrušení rozhodnutí stavebního úřadu. Dále označuje za irelevantní argumentaci krajského soudu v odstavcích 37 až 40 napadeného rozsudku, která je převzata z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2023, č. j. 43 A 19/2021 – 90. Krajský soud má dle stěžovatelky pravdu, že nadřízený orgán na úseku pozemních komunikací se v rámci přezkumu vyjádřil, proč mění prvoinstanční závazné stanovisko na nesouhlas. Pomíjí ovšem, že k věcnému přezkumu původního stanoviska nedošlo, protože projektová dokumentace postrádala potřebné podklady. Z procesních důvodů se stěžovatelka nemohla bránit proti změně stanoviska v odvolacím řízení, neboť bylo vydáno až po skončení řízení v prvním stupni.

[9] Stěžovatelka považuje za nepřiléhavou argumentaci krajského soudu, že stavební úřad musí respektovat závazný právní názor odvolacího orgánu, jehož nedílnou součástí jsou i závěry obsažené v revizním (změnovém) závazném stanovisku nadřízeného orgánu. V projednávaném případě k takové situaci nedošlo, neboť stavební úřad nerozhodoval na základě přezkumného závazného stanoviska. Dodává také, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, kterým argumentoval krajský soud, svědčí ve prospěch jí zastávané argumentace. Vymezuje se rovněž proti argumentu krajského soudu, že mohla vznést věcné námitky proti obsahu nově vydaného závazného stanoviska (vydaného dotčeným orgánem po úpravě žádosti) v rámci správní žaloby. V takovém případě by správní soudy nahrazovaly činnost správních orgánů.

[10] Dále stěžovatelka nesouhlasí s tím, jak krajský soud vyhodnotil její žalobní námitku týkající se souladu stavby s územním plánem, a tvrdí, že jsou s ohledem na to naplněny důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V této souvislosti stěžovatelka opakuje svou žalobní argumentaci, k čemuž jen dodává, že krajský soud nekriticky převzal závěry správních orgánů a plně odkázal zejména na souhrnnou technickou zprávu, aniž by odpověděl na konkrétní námitky stěžovatelky, kterými poukazovala na rozpory v jednotlivých částech dokumentace. Vytýká také krajskému soudu, že nereagoval na její odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2001, sp. zn. II. ÚS 244/98.

[11] Tvrdí také, že závěry krajského soudu, dle kterých stavba „zachovává architektonické, hmotové a materiálové řešení původního objektu“ (odstavec 57 napadeného rozsudku) a „zůstává zachováno architektonické řešení původního objektu“ (odstavec 59 napadeného

rozsudku), jsou pro posouzení případu irelevantní, neboť jsou v rozporu i s judikaturou citovanou krajským soudem v odstavci 55 rozsudku, dle níž není podstatné, nakolik se nová stavba původní stavbě podobá. Namítá také, že krajský soud (stejně jako správní orgány) nesprávně dovodil, že k zániku stavby dochází až úplnou demolicí obvodového zdiva na úroveň základů, a opomenul požadavek na zachování dispozice v podobě vnitřního uspořádání 1. NP. Krajský soud podle stěžovatelky nevzal v potaz, že zachováním torza nadzemních částí původní stavby není zachována původní stavba, ale vzniká stavba nová (tak tomu je v posuzovaném případě). Stejně tak krajský soud dle stěžovatelky nedostatečně vypořádal žalobní námitku týkající se užité plochy stavby.

[12] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatelka také v tom, že se krajský soud nevypořádal se žalobní námitkou, dle níž žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že byl sdělením Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 9. 2021, č. j. MZP/2021/550/975, změněn výrok závazného stanoviska Správy Krkonošského národního parku (dále jen „*Správa KRNAP*“) ze dne 30. 11. 2018, č. j. KRNAP 08708/2018, avšak uvedené sdělení nebylo uvedeno mezi podklady rozhodnutí stavebního úřadu. Namítá také, že Správa KRNAP nevydala stanoviska pro aktuální stavbu, ale pro dřívější záměr. K tomu dodává, že krajský soud v reakci na odpovídající žalobní námitku odkázal na § 4 odst. 4 stavebního zákona. Uvedené ustanovení ale stanoví závaznost stanoviska v téže věci. Podle stěžovatelky není pravdou, že stanoviska se týkají téže věci, neboť se týkala novostavby Aparthotelu Avia; krajský soud i správní orgány však tvrdí, že nynější stavba je rekonstrukcí stávajícího objektu.

[13] Ve zbytku kasační stížnosti stěžovatelka opakuje žalobní argumentaci či uplatňuje výtky vůči postupu správních orgánů.

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Nesouhlasí s tím, že porušil zásadu dvojinstančnosti řízení. K námitce nesouladu stavby s územním plánem uvádí, že se touto otázkou ve svém rozhodnutí podrobně zabýval a zohlednil také judikaturu správních soudů. Za nedůvodné označuje také námitky ohledně nesprávného postupu Správy KRNAP.

[15] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

IVa. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu

pokračování

[18] Ze systematického hlediska je nejprve vhodné zabývat se kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit, a to i bez námítky stěžovatelky. Kasační soud však rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal, tato námitka tak není důvodná z důvodů předestřených níže.

[19] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku jednak v tom, že krajský soud neodpověděl na několik jejích žalobních námitek (respektive na ně reagoval nedostatečně), a dále v jeho nesrozumitelnosti.

[20] Nejvyšší správní soud uvádí, že napadený rozsudek je srozumitelný (včetně části, v níž krajský soud posuzoval námitku porušení zásady dvojinstančnosti řízení žalovaným) a dostatečně odůvodněný. Krajský soud přehledně shrnul skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a předestřel právní závěry, kterými argumentaci stěžovatelky vypořádal (včetně argumentace ohledně stanovisek Správy KRNAP, chybného posouzení užitné plochy stavby či souladu stavby s územním plánem). Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Napadený rozsudek tedy netrpí ani nedostatkem důvodů. To je ostatně zjevné již ze skutečnosti, že stěžovatelka proti němu brojí věcnými argumenty v poměrně rozsáhlé kasační stížnosti čítající 23 stran textu a grafických částí (zahrnující fotografie stavby, části výkresů či grafické znázornění), což by v případě rozsudku nepřezkoumatelného pro nedostatek důvodů nebylo možné.

[21] Nejvyšší správní soud též připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Povinností správního soudu nadto není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit. Úlohou krajského soudu bylo zaměřit se na smysl argumentace účastníka řízení jako celku a vypořádat se s ní. Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál.

[22] Krajský soud nakonec nepochybil ani v tom, že vyhodnotil jako správnou argumentaci správních orgánů v otázce souladu stavby s územním plánem a jejich závěry, podpořené logickou argumentací a relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, převzal do svého rozhodnutí (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[23] Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není neplněn.

[24] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval věcnými námitkami stěžovatelky.

IVb. Porušení zásady dvojinstančnosti řízení žalovaným

[25] Stěžovatelka v první řadě namítá porušení zásady dvojinstančnosti řízení žalovaným, jestliže po vydání nesouhlasného stanoviska (z důvodu, že projektová dokumentace stavby

neobsahovala potřebné podklady) na žádost stavebníka přerušil odvolací řízení. Tím mu umožnil upravit žádost o společné povolení a získat kladné závazné stanovisko, proti němuž se stěžovatelka nemohla odvolat, namísto toho, aby žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu s ohledem na negativní stanovisko zrušil.

[26] Krajský soud má pravdu v tom, že dojde-li v odvolacím řízení ke změně závazného stanoviska, a v důsledku toho k vyhovění odvolání, zpravidla dochází ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci stavebnímu úřadu k novému projednání. Stejně tak se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s tím, že žalovaným zvolený postup – vyhovění žádosti stavebníka na přerušení řízení, aby mohl upravit svou žádost a získat kladné závazné stanovisko – není *a priori* nezákonný. Okolnosti nyní posuzovaného případu (k tomu viz níže) svědčí o tom, že stěžovatelka nebyla popsáním postupem žalovaného nepřiměřeně zkrácena na svých veřejných subjektivních právech, aby bylo rozhodnutí žalovaného nezákonné.

[27] Správní řád v § 64 odst. 2 umožňuje správnímu orgánu přerušit řízení o žádosti na požádání žadatele, což s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu platí také v odvolacím řízení. V rozsudku ze dne 25. 5. 2017, č. j. 4 As 16/2017 - 45, Nejvyšší správní soud konstatoval, že při rozhodování o žádosti účastníka řízení o přerušení řízení správní orgán posuzuje, „*zda je naplněn smysl a účel institutu přerušení řízení, kterým je vypořádat se s překážkami bránícími tomu, aby správní orgán v řízení pokračoval a vydal rozhodnutí ve věci samé, např. poskytnutím časového prostoru účastníkovi řízení k doplnění (odstranění nedostatků) jeho žádosti. Pokud je však zjevné, že účastník řízení žádostí o přerušení řízení zamýšlí řízení pouze prodlužovat a oddalovat tak rozhodnutí ve věci samé, či jinak zneužívá tento procesní institut, pak je na místě žádosti o přerušení řízení nevyhovět.*“

[28] Stavebník jako důvod přerušení řízení uvedl zajištění nového závazného stanoviska Městského úřadu Trutnov na úseku pozemních komunikací, které bylo nezbytné pro získání společného povolení po vydání nesouhlasného stanoviska. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento důvod nesvědčil o zájmu stavebníka oddalovat rozhodnutí ve věci samé (jeho snahou naopak bylo řízení zrychlit) či jinak zneužívat institut přerušení řízení, aby měl žalovaný relevantní důvod pro to, aby žádosti o přerušení řízení nevyhověl. Naopak doplnění podkladů rozhodnutí žadatelem je možným (a ve správní praxi frekventovaným) důvodem přerušení řízení, nadto doplnění podkladů žádosti směřovalo ve svém důsledku k hospodárnějšímu a rychlejšímu řízení. Žalovaný tak nepochybil, pokud řízení na nezbytnou dobu na žádost stavebníka přerušil.

[29] Stejně tak správní řád nevylučuje, aby žadatel (zde stavebník) svou žádost doplnil o další podklady i v odvolacím řízení. Stavebník žádost doplnil mimo jiné o nové závazné stanovisko Městského úřadu Trutnov na úseku pozemních komunikací (vydané v reakci na negativní stanovisko). Ačkoli má stěžovatelka pravdu v tom, že nemohla podat odvolání, které by směřovalo proti jeho obsahu, krajský soud správně upozornil na to, že jí nebylo znemožněno vznést věcné námitky proti novému stanovisku ve vyjádření k podkladům rozhodnutí žalovaného či v žalobě. Takové námitky ovšem neuplatnila ani ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, ani v žalobě (namítala jen nesprávný procesní postup žalovaného).

pokračování

[30] Není ani pravdou, že žalovaný byl povinen s ohledem na negativní stanovisko rozhodnutí stavebního úřadu zrušit, namísto toho, aby umožnil stavebníkovi doplnit svou žádost. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 - 34, č. 3837/2019 Sb. NSS, „[z]rušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady prvostupňového rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, a tím vzniklou nezákonnost či nesprávnost odstranit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu ekonomie řízení učinit. Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit.“ Popsaným způsobem postupoval také žalovaný v projednávaném případě. Stěžovatelka měla zachovanou reálnou a efektivní možnost právně i skutkově proti obsahu nového závazného stanoviska argumentovat (viz předcházející odstavec tohoto rozsudku). S ohledem na to je nedůvodná kasační námitka, že žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti řízení.

[31] Stěžovatelka má částečně pravdu v tom, že rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 43 A 19/2021 – 90, z jehož závěrů krajský soud vycházel v projednávané věci, se týkal odlišné situace a není na nyní projednávanou věc příliš přiléhavý. Krajský soud v Praze v něm posuzoval případ, v němž bylo v odvolacím řízení změněno závazné stanovisko a následně bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí, a proto se změněné závazné stanovisko stalo podkladem nového prvostupňového rozhodnutí.

[32] Nejvyšší správní soud zjistil (byť to v napadeném rozsudku není výslovně uvedeno), že krajský soud z rozsudku č. j. 43 A 19/2021 – 90 převzal argumentaci (viz odstavce 36 a 37 napadeného rozsudku), dle níž stavební úřad nemůže být při novém projednání žádosti vázán původním prvostupňovým závazným stanoviskem, neboť bylo změněno, a nové závazné stanovisko již orgán územního plánování zpravidla nevydává, a musí respektovat závazný právní názor odvolacího orgánu [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu], jehož nedílnou součástí v takovém případě tvoří i závěry obsažené v revizním závazném stanovisku nadřízeného orgánu. Jak bylo uvedeno výše, taková situace však v projednaném případě nenastala, neboť stavební úřad nerozhodoval na základě přezkumného závazného stanoviska, ale na základě nového závazného stanoviska Městského úřadu Trutnov. Ačkoli má stěžovatelka pravdu v tom, že argumentace krajského soudu v odstavcích 36 a 37 napadeného rozsudku není v nynějším případě relevantní, podstatné je, že jako celek obстоjí posouzení dané žalobní námitky krajským soudem [zejména v odstavcích 38 a 39 napadeného rozsudku (viz odstavec [4] shora)].

[33] Stěžovatelka nemá pravdu, že závěry rozsudku č. j. 5 As 56/2009 - 63, na který odkazoval krajský soud, svědčí ve prospěch její žalobní argumentace ohledně porušení zásady dvojinstančnosti řízení žalovaným. Krajský soud na zmiňovaný rozsudek odkázal na podporu svého závěru, že žalovaný nemůže sám rozhodnout o otázkách, které spadají do působnosti dotčeného správního orgánu, aniž by si vyžádal revizní závazné stanovisko. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jak by tento závěr měl svědčit o důvodnosti stěžovatelčiny argumentace, navíc v projednávaném případě si žalovaný vyžádal nové závazné stanovisko. Ani tato námitka tak není důvodná.

IVc. Nesoulad stavby s územním plánem a nesprávná stanoviska Správy KRNAP

[34] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud nesprávně dovodil, že k zániku stavby dochází až úplnou demolicí obvodového zdiva na úroveň základů, a opomenul požadavek na zachování dispozice v podobě vnitřního uspořádání 1. NP. Ani tato námitka není důvodná.

[35] Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2014, č. j. 6 As 120/2013 - 41, uvedl, že není-li již patrné dispoziční řešení 1. NP (typicky při úplné destrukci jeho obvodových zdí), je nepochybné, že původní stavba zanikla. Není tedy pravdou, že krajský soud toto kritérium opomenul.

[36] Nejvyšší správní soud také dodává, že krajský soud nepřisvědčil žalobnímu tvrzení, že zůstanou zachována jen torza nadzemních podlaží původní stavby, a tudíž nejde o rekonstrukci stavby. Naopak dospěl ke správnému závěru, že z dokumentace stavby je patrné, že nedochází k odstranění obvodových konstrukcí původní stavby v takovém rozsahu, aby nezůstalo patrné dispoziční řešení 1. NP. Na stavbu tedy lze dle ustálené judikatury pohlížet jako na změnu dokončené stavby.

[37] Stěžovatelka dále poněkud vytrhává z kontextu tvrzení krajského soudu, že zůstává zachováno architektonické řešení původního objektu, a snaží se vyvolat mylný dojem, že s ohledem na to dospěl krajský soud k závěru, že jde o rekonstrukci původní stavby. Uvedený závěr krajského soudu byl jen podpůrným argumentem, proč přisvědčil správním orgánům, že stavba je rekonstrukcí stávajícího objektu, nikoli novostavbou. Tento argument krajského soudu tak není v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, kterou citoval v napadeném rozsudku, dle níž pro posouzení věci není podstatné, nakolik se nová stavba původní stavbě podobá a nakolik se od ní má odchylovat. Uvedená judikatura je založena na tom, že se nesmí jednat o rozhodné kritérium (a tak tomu v posuzované věci nebylo).

[38] Nakonec není důvodná ani námitka, že krajský soud nesprávně odkázal na § 4 odst. 4 stavebního zákona v reakci na argumentaci stěžovatelky, dle níž pro aktuální stavbu nebylo vydáno (1) závazné stanovisko na posouzení zásahu do krajinného rázu, (2) rozhodnutí o vydání výjimky ze základních podmínek ochrany zvonku českého a violky žluté a (3) závazné stanovisko ke kácení dřevin rostoucích mimo les. Uvedené ustanovení dle stěžovatelky stanoví závaznost závazného stanoviska v téže věci (v nynějším případě však byla vydána k jinému záměru). Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na argumentaci žalovaného, převzatou z rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, uvedenou zejména na straně 11 rozhodnutí žalovaného. Zde se uvádí, že s ohledem na to, že v průběhu přípravy stavby došlo k její redukci (rozměru a počtu ubytovacích jednotek), jinak má být stavba umístěna na stejném místě a se stejným charakterem využití (ubytování) jako stavba původní, nebylo třeba posoudit znovu vliv stavby na chráněné přírodní hodnoty. Nejvyšší správní soud uvedené argumentaci přisvědčuje.

[39] Kasační stížnost ve zbylé části opakuje žalobní námitky, které nesměřují proti závěrům krajského soudu (viz zejména argumentace týkající se souladu stavby s územním plánem a nesprávných stanovisek Správy KRNP). Konkrétní kasační námitky však nelze nahradit pouhým zopakováním námitek žalobních, neboť námitky žalobní směřovaly proti rozhodnutí žalovaného, zatímco kasační stížnost míří proti rozsudku krajského soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59). Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku

pokračování

ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58, „[u]vedení *konkrétních stížních námitek* [...] *nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*“ Uvedenou argumentací, která tvoří značný obsah kasační stížnosti, se tudíž Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

V. Závěr a náklady řízení

[40] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[41] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[42] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě Nejvyšší správní soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a tyto osoby přiznání náhrady nákladů řízení nepožadovaly. Proto jim (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. července 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu